

Не хвилюйтесь, матері

Завершився весняний призов на військову службу. Одні йдуть в запас, повертаються додому, інші — стають на місце тих, хто вже виконав свій священний обов'язок. Тож яке поповнення з нашого району одержали Збройні Сили молодшої незалежної України? Про це й мова кореспондента «Рідного краю» з військовим комісаром району Юрієм ПАНШИНІМ.

КОР.: — Кожного разу, коли проходить черговий призов на службу в армію, вам дається наряд на молоде поповнення. Чи справились ви цього разу із завданням?

Ю. П.: — Так, справились. Близько 70 юнаків поповнили лави Збройних Сил. Всі вони, без винятку, як і попередній призов, нестимуть військову службу на території України.

КОР.: — Який, на ваш погляд, соціально-психологічний стан новобранців?

Ю. П.: — Добрий. Можу сказати, що навіть кращий від попереднього поповнення. Чому? Тут кілька факторів є. Назву головні: солдату дається

обов'язкова відпустка на 20 діб, служба на території своєї держави, відсутність так званих «гарячих точок», де ллється кров людська. Та й національна самосвідомість виросла, що теж дуже важливо.

КОР.: — Кажуть, що сучасне молоде покоління дещо відстає у фізичному розвитку. Ви погоджуєтесь з такою думкою?

Ю. П.: — До певної міри так. І тут даються ознаки серйозні прогалини у фізкультурно-спортивній роботі, відсутність системи у ній. Це помітно як в школах, так і трудових колективах. Згадане негативно позначається на стані здоров'я. Скажімо, з 10 наданих

відстрочок від призову на військову службу, половина по стану здоров'я.

КОР.: — Чи потрібна в школах початкова військова підготовка?

Ю. П.: — Обов'язково. Лише не на такому рівні, як вона сьогодні поставлена, коли зовсім відсутня матеріально-технічна база. В школі проходять курс навчання по плакатах і підручниках. Зброї, навіть навчальної, в руки не беруть. І коли раз на рік перед призовом веземо юнаків на стрільбище в учбовий центр, вони не знають, як зброєю взяти в руки, заповнити магазин автомата патронами, не кажучи вже про прицільну стрільбу. Тут потрібні докорінні зміни.

КОР.: — Юнак повертається додому із армії в запас. Ви бачите різницю між тим, що призивався на військову службу півтора-два роки назад, і сьогодні, після служби?

Ю. П.: — Бачу, і

причому велику. Гляньте, які хлопці повертаються із служби. Загартовані, змужнілі, із військовими відзнаками на грудях як добрі спортсмени, відмінні спеціалісти і т. д. Цією одержувати характеристики на воїнів із місць їхньої служби. Високу службову оцінку дають командири нашим землякам Олегу Кашернику, Володимиру Янчуку, Анатолію Ієтеруку та багатьом іншим. Гордимось такими. Але, як кажуть, в сім'ї не без... Сергій Тхорук, 1973 року народження, дезертирував з армії. Довго шукали його, знайшли. Одержав 5 років виправно-трудової колонії суворого режиму. Ось так на початку самостійного життя й схибив з вірного шляху. На щастя, таких одиниці.

КОР.: — Дехто з батьків хвилюється за долю своїх синів.

— **Ю. П.:** — Я розумію їх. Але підстав для хвилювання немає. Їх сини повернуться змужнілими, здоровими,